Kirkenyt

Præsident Hinckley (i midten), præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab (til venstre), og præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, har tjent sammen i Det Første Præsidentskab i 10 år.

Det Første Præsidentskabs 10-årsjubilæum

Et årti efter deres kaldelse til at lede Kirken drøftede præsident Gordon B. Hinckley rådgiverne i Det Første Præsidentskab, præsident Thomas S. Monson og præsident James E. Faust, ved en pressekonference mange af Kirkens udfordringer og resultater i de sidste 10 år og udtrykte deres optimistiske syn på fremtiden.

Præsident Hinckley sagde, at flere betydningsfulde ting havde velsignet Kirkens medlemmerne og andre, siden han blev Kirkens 15. præsident.

Han nævnte bekendtgørelsen af og succesen med Den selvsupplerende uddannelsesfond, opførelsen af Konferencecentret, uddeling af over 50 millioner eksemplarer af Mormons Bog i de seneste 10 år samt betydelige bidrag til humanitær hjælp.

Præsident Hinckley nævnte kort sine rejseaktiviteter siden 1995. Han har rejst i flere end 70 lande og tilbagelagt over 1,6 millioner kilometer.

»Det bliver meget trættende og meget kedeligt, men det er meget trosfremmende,« sagde han. »Når man kommer ud blandt folk og ser deres styrke og kapacitet, hengivenhed og kærlighed er det virkelig vidunderligt. Man tror det ganske enkelt ikke, før man oplever det; det er overvældende.«

Præsident Hinckley roste sine rådgivere som værende vise, havende tro og hengivenhed og sagde, at han ikke kunne finde nogen andre, som var bedre til at tjene sammen med ham end de to.

Præsident Monson og præsident

Tilbageblik på 1995-2005

3 millioner øget medlemstal fra 9,1-12 millioner

87 templer indviet, genindviet og bekendtgjort

19 yderligere sprog som hele eller dele af Mormons Bog er oversat til, hvilket udgør i alt 106 sprog

641 millioner dollars doneret til humanitær hjælp, inkl. 105 millioner dollars til katastrofehjælp i 111 lande

98.763 kørestole doneret til mennesker i 95 lande

40 lande, hvor der er anlagt rørsystemer til rent drikkevand

1,6 millioner kilometer har præsident Hinckley tilbagelagt på sine besøg i over 70 lande

Tidslinje for det Første Præsidentskab

12. marts 1995
Det Første Præsidentskab indsættes.

23. september 1995
Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum udgiver »Familien: En proklamation til verden.«

28. februar 1996
Kirkens medlemstal på verdensplan overstiger medlemstallet i USA.

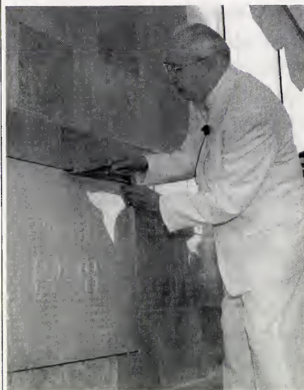
6. april 1996
Præsident Hinckley bekendtgør planer om opførelse af Konferencecentret.

27. maj 1996
Præsident Hinckley bliver den første af Kirkens præsidenter, som besøger folkerepublikken Kina.

2. november 1996
Det Første Præsidentskab bekendtgør oprettelsen af Latter-day Saint Charities (Kirkens velgørenhed).

5. april 1997
Stillingen som halvfjerdser bliver en del af kaldelsen som områdeautoritet, der er et deltidslederjob på regionalplan, som blev oprettet to år tidligere.

4. oktober 1997
Præsident Hinckley bekendtgør planer om at bygge mindre templer.

FOTO: RAVELL CALL/UDLÅNT AF *CHURCH NEWS*

Efter at præsident Hinckley blev præsident for Kirken, er der blevet indviet, genindviet og bekendtgjort 87 templer.

Faust talte om deres beundring for præsident Hinckleys arbejde.

»Han er en mand med visioner, som ikke lader sig diktere af sin frygt,« sagde præsident Monson. »Han planlægger, forbereder sig og beder og dernæst … skrider han til handling i tro med denne profetiske inspiration, som han modtager.«

Præsident Hinckley sagde, at han ikke bekymrede sig for, hvad han og hans rådgivere vil blive husket for. »Vi gør ganske enkelt vores bedste i dag og overlader resten til det, der måtte komme,« sagde han. ■

Deseret Morning News *har bidraget til denne rapport.*

Kirken er den fjerdestørste kirke i USA og vokser stadig internationalt

Kirkens vækst verden over tiltrækker sig stor opmærksomhed, men oplever fortsat vækst i USA.

Ifølge *Yearbook of American and Canadian Churches* (Amerikanske og canadiske kirkers årbog) fra 2005 er Kirken nu den fjerdestørste trosretning i USA blandt de kirker, der er med i undersøgelsen, med over 5,5 million medlemmer i 2004. Kirken, som for et år siden var den femtestørste trosretning i USA, »vokser fortsat støt« ifølge årbogen og havde en vækstrate på 1,71 procent i USA i 2004.

Kirkens internationale vækst er også værd at bemærke. Ifølge den statistiske rapport ved generalkonferencen i april havde medlemstallet på verdensplan næsten nået 12,3 millioner ved udgangen af 2004. Der blev døbt over 240.000 nyomvendte i 2004, og antallet af børn steg med næsten 100.000.

Det stigende medlemstal har foranlediget oprettelsen af 41 nye stave, en ny mission, to distrikter og 433 nye menigheder i 2004. Desuden blev der indviet tre nye templer.

Præsident Gordon B. Hinckley, som har oplevet medlemstallet stige med godt tre millioner medlemmer, efter han blev opretholdt som Kirkens præsident i 1995, sagde, at Herrens værk vil blive ved med at gå frem.

»En ny dag er oprundet i den

November 1997
Medlemstallet på verdensplan passerer 10 millioner.

1. januar 2000
Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum udgiver »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd,« som er en erklæring om deres vidnesbyrd om Frelseren.

1.-2. april 2000
Den første generalkonference afholdes i det nye Konferencecenter med plads til 21.000 gæster.

31. marts 2001
Præsident Hinckley bekendtgør oprettelsen af Den selvsupplerende uddannelsesfond.

27. juni 2002
Præsident Hinckley indvier det genopførte tempel i Nauvoo i Illinois.

11. januar 2003
Det første globale lederoplæringsmøde sendes via satellit på 56 sprog til over 97 procent af Kirkens præstedømmeledere.

Almægtiges værk,« sagde han. »Dette værk er vokset og blevet stærkere og har spredt sig over hele jorden. Det har haft en positiv indflydelse på millioner af mennesker, og dette er kun begyndelsen« (»Nu stråler lyset i sin pragt,« *Liahona*, maj 2004, s. 83). ■

Engelsk salmebog 20 år; nu på yderligere 21 sprog

Chad Phares, Kirkens tidsskrifter

Hele 170 år efter at Emma Smiths originale salmesamling blev udgivet som *A Collection of Sacred Hymns for the Church of the Latter Day Saints* (En samling af hellige salmer for De Sidste Dages Helliges Kirke) fejrer medlemmer i hele verden nu 20-årsjubilæet for udgivelsen af *Salmer og sange – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige* fra 1985.

1985-udgaven på engelsk, som indeholder 341 salmer og sange, blev udgivet med den hensigt, at den ville være en prototype for kommende salmebøger på andre sprog.

Det Første Præsidentskab siger i deres forord til salmebogen fra 1985: »De er alle blevet udvalgt, så de kan imødekomme de forskellige behov hos nutidens kirkemedlemmer over hele verden« (*Salmer og sange*, s. ix).

Mange af salmerne i 1985-udgaven er oversat til 21 sprog og oversættes stadig til flere sprog.

Når salmerne er blevet oversat til et nyt sprog, indeholder samlingen i første omgang 35 salmer og 10 børnesange. Når medlemstallet inden for et sprog stiger tilstrækkeligt, oversættes en ny salmebog, som indeholder 107 salmer, og som udgør standarden på alle sprog. Der anbefales et udvalg af yderligere 50 salmer, og yderligere 50 udvælges af en komité for hvert sprog.

Det kan være svært at finde oversættere med musikalsk erfaring, men Michael Moody, leder af Kirkens Musikkomité, siger, at ensartethed i salmeudvalget på alle sprog fremmer troen.

»En af de dejlige ting ved Kirken er, at vi står forenede,« siger bror Moody. »Det er fantastisk at vide, at de samme budskaber og den samme musik bruges verden over.«

Hovedkomiteen for salmebogen, som udvalgte salmerne til sangbogen, blev kaldet i begyndelsen af 1980erne. Komiteen bestod af musikere, historikere, korrekturlæsere af noder og tekstspecialister, og der var endvidere flere underkomiteer og forskningsgrupper, som bidrog til salmebogens udformning.

Udvælgelseskomiteen lyttede ivrigt til reaktioner og bestræbte sig på at træffe de rette valg, og Herrens direkte vejledning var tydelig.

For 20 år siden blev bror Moody

inviteret til møde for missionspræsidenter i Assembly Hall på Tempelpladsen. Under mødet marcherede missionærer fra Missionærskolen ind, mens de sang »Tjenere for himlens konge« (*Salmer og sange*, nr. 164).

Stemningen i bygningen var stærk, og selv om det var sent i udvælgelsesprocessen, »vidste [komiteen, at denne sang] måtte med,« siger bror Moody. Sangen blev den sidste, der kom med i 1985-udgaven.

1985-udgaven af salmebogen indeholder 26 salmer, som også var med i Emma Smiths originale salmebog, og 92 af salmerne i 1985-udgaven var nye. Af det samlede tal var 44 nye kompositioner skrevet af sidste dages hellige.

Ud over salmer og sange indeholder 1985-udgaven en vejledning, »Anvendelse af salmebogen«, som giver vejledning til dirigenter og om anvendelse af salmerne til kor samt råd om valg af de rette salmer til Kirkens møder.

Bror Moody fortalte, at komiteen udvalgte velkendte salmer, men den bestræbte sig også på at udvælge salmer, som ville være til gavn for alle medlemmer uanset deres musikalske talenter.

Det Første Præsidentskab siger til sidst i deres forord til

I takt med tiden: Udvalg af Kirkens salmebøger på engelsk

1835 *A Collection of Sacred Hymns for the Church of the Latter Day Saints.* Emma Smith inkluderede tekster til 90 salmer i denne den første af Kirkens salmebøger.

1840 *A Collection of Sacred Hymns for the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints in Europe (Salmer for de Sidste Dages Hellige).* Den første af denne salmebogs 25 udgaver blev trykt i Manchester i England af Brigham Young, Parley P. Pratt og John Taylor.

1889 *Latter-day Saints' Psalmody.* Dette var den første større samling af Kirkens salmer, som havde noder til teksten.
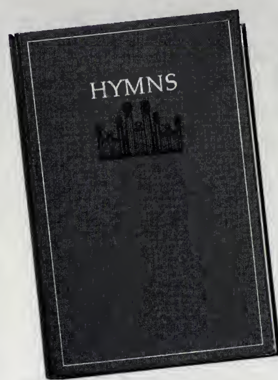
1908 *Songs of Zion (Zions sange).* I modsætning til de kororienterede salmer i *Psalmody* indeholdt *Songs of Zion* omkring 100 salmer.

1909 *Deseret Sunday School Songs (Sange til brug for De Sidste Dages Helliges Søndagsskoler).* Selv om denne bog var beregnet til brug i Søndagsskolen, blev den Kirkens mest populære salmebog på den tid.

1927 *Latter-day Saint Hymns.* Denne salmebog var en samling af de bedste salmer og sange fra *Latter-day Saints' Psalmody, Songs of Zion* og andre udvalg og blev brugt sammen med *Deseret Sunday School Songs.*

1948 *Hymns (Sange), Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.* Denne bog inddelte salmerne i fire grupper: Fællessang, kor, mandskor og kvindekor.

1985 *Hymns (Salmer og sange), Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.* Denne udgave indeholder mange forskellige salmer og sange fra hver generation af sidste dages hellige og danner grundlag for salmebøger på 21 sprog foruden engelsk. ■

Efter at salmebogen fra 1985 blev udgivet for 20 år siden, har den dannet grundlag for salmebøger på 21 sprog foruden engelsk.

1985-udgaven: »Brødre og søstre, lad os bruge salmerne til at bringe Herrens Ånd ind i vore forsamlinger, vore hjem og i vor hverdag. Lad os lære dem udenad og overveje dem, læse dem og synge dem og få gavn af den åndelige næring, de kan give os. Vid, at de retfærdiges sang er som en bøn til vor himmelske Fader, ›og den skal besvares med velsignelser på [jeres] hoveder‹« (*Salmer og sange*, s. x). ■

Tabernakelkoret lærer det enestående Konferencecenter at kende

Adam C. Olson, Kirkens tidsskrifter

Indtil renoveringen af den historiske Tabernakel på Tempelpladsen for at sikre bygningen mod jordskælv og tilføje nye faciliteter til koret er færdig sidst i 2006, har Mormontabernakelkoret været nødsaget til at flytte over til Konferencecentret.

For mange medlemmers vedkommende er deres eneste mulighed for at opleve koret optræde ved generalkonferencen, som er blevet afholdt i Konferencecentret siden 2000. Derfor kan medlemmerne let have fået det indtryk, at koret i de sidste fem år har været vant til at optræde der.

Men udover generalkonferencen og en håndfuld andre koncerter om året har koret afholdt størsteparten af deres koncerter, heriblandt udsendelsen *Musik og det talte ord*, i Tabernaklet. Det blev der ændret på med beslutningen om at renovere den bygning, som koret er opkaldt efter, og som har været dets hjemsted siden bygningens indvielse i 1867.

Bortset fra at der var praktiske udfordringer med flytningen, findes korets bibliotek og garderobe stadig på den anden side af gaden under Tempelpladsen. Koret og organisterne har måttet vænne sig til at klare udfordringerne ved en bygning, som har en helt anden akustik.

I Tabernaklet er der plads til 5000, men Konferencecentret, som menes at være det største auditorium i teaterstil, der nogensinde er opført, har plads til 21.333. Det næststørste, Auditorio Nacional i Mexico, har plads til 11.000. Men det, som netop gør Konferencecentret enestående, har skabt en af de største udfordringer.

Auditoriet er stort nok til at rumme en Boeing 747 og er på ca. 240.000 kubikmeter, hvor Tabernaklet er på ca. 42.000 kubikmeter, den berømte Royal Albert Hall i London er på ca. 95.000 kubikmeter, lige over en tredjedel af Konferencecentrets rumfang.

Desuden er der gulvtæpper i auditoriet, dets sæder er polstrede og loftet og væggene er akustisk behandlede for at mindske genlyden, hvilket er ideelt til taler, som bygningen primært er bygget til, men det er en udfordring for koret og dets akkompagnatører.

Lyd dannes af luft i bevægelse. Der er så megen luft, der skal sættes i bevægelse i auditoriet, at Mormontabernakelkorets dirigent Craig Jessop siger, at synge i auditoriet »er som at synge udenfor«.

Selv et kor af en størrelse som Mormontabernakelkoret kan ikke udfylde dette rum tilstrækkeligt uden en eller anden form for forstærker – en proces der kræver konstante justeringer for hver optræden. Det er ikke kun nødvendigt med forstærkere, så publikum kan få en god musikalsk oplevelse, men der er opstillet højttalere mellem korets stole, fordi sangerne skal kunne høre hinanden.

Rummets størrelse har også krævet et orgel, som kan udfylde rummet med lyd, når der spilles uden koret, men som dog kan akkompagnere koret uden at overdøvet det. Og skønt mange spilleteknikker er ens fra orgel til orgel, er ingen orgler ens, men har forskellig klang og forskellige udformninger af orgelbordet.

»Hvert orgel har sin personlighed,« siger Tabernaklets organist John Longhurst. »De er hver især specielt bygget til det rum, det skal stå i. Organisten må lære hvert instrument at kende på instrumentets egne betingelser.« (Se siderubrikken om orgelet i Konferencecentret).

Men bror Jessop mener, at korets langvarige ophold i

Orgelet i Konferencecentret er enestående af sin art

Bortset fra bygningens størrelse er en af de mest bemærkelsesværdige forskelle mellem Tabernaklet og Konferencecentret for Mormontabernaklets vedkommende forskellen på de to orgler.

Orgelet i Tabernaklet er berømt for sin historie, klang og størrelse. På de fleste lister står det blandt de 15 største i verden med godt 11.600 orgelpiber og 206 rækker.

Orgelet i Konferencecentret er ikke blandt verdens største (7.667 piber i 130 rækker), men er stadig

FOTO: JOHN LUKE

Konferencecentrets orgel består af 7.667 piber, hvoraf de fleste sidder bag de 170 piber, som publikum kan se.

et dominerende instrument. For at lyden kan nå ud i hele Konferencecentret, anvendes der i mange af orgelets piber et højere lufttryk end normalt, som tilvejebringes af seks blæsere på i alt 38 hestekræfter for at gøre tonerne kraftige nok. Det er et af meget få orgler i verden, som har to registre, der går så dybt som 64 fod og når GGGGG# (omtrent en oktav lavere end et flygel). Og dets orgelbord med fem manualer placerer det i en kategori for sig.

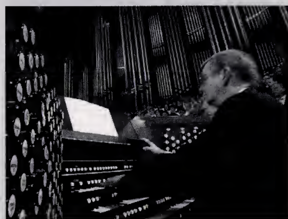
»Der bygges ikke mange orgler med fem manualer,« siger organist i Tabernaklet Clay Christiansen. »Og i vor tid er der ikke blevet bygget et orgel med så stor en bassektion, som dette instrument har. Det er et fantastisk instrument.«

Bygningen af orgelet tog syv år fra den første idé, og til hver orgelpibe blev stemt (eller akustisk testet) i auditoriet. Alene påsætningen af de flere tusinde piber tog tre år, og man blev ikke færdig før i 2003, et godt stykke tid efter den første generalkonference blev holdt i bygningen i april 2000. Ved den konference blev koret akkompagneret af et elektronisk orgel.

»Ved den første konference var der kun installeret de piber, som man kan se,« siger organist i Tabernaklet, John Longhurst. »Der er ca. 170 ud af de 7.700.«

Orgelbyggeren, Schoenstein & Co., fik nogle dele af orgelet fra virksomheder i USA og fra hele verden, fra steder som Ohio, Illinois, Pennsylvania, Washington, Californien, Tyskland og England.

»En orgelbygger er som en hovedentreprenør,« siger bror Longhurst.

John Longhurst akkompagnerer Mormontabernakelkoret i Konferencecentret.

»Man bygger det, man kan, og får fremstillet det, man ikke selv kan, hos underleverandører. Grundet projektets størrelse i Konferencecentret blev der brugt flere virksomheder end normalt for at kunne overholde tidsfristen.«

Men orgelet var arbejdet og ventetiden værd.

»Det tager sig godt ud for alle, som ser det,« siger bror Christiansen. »Det gør det også lydmæssigt.« ■

FOTO: JOHN LUKE

Orgelets piber findes i alle udformninger og størrelser, lige fra 44 mm til næsten 12 meters længde.

Konferencecentret i virkeligheden hjælper dem med at løse disse udfordringer.

»Disse akustiske spørgsmål skal tages op, hver gang vi optræder,« siger han. »Når vi optræder der regelmæssigt, har det tvunget os til at løse nogle problemer, som vi ikke havde tid til inden, fordi vi kun var der 2-3 gange om året.«

Trods nogle af de udfordringer, som bygningen giver koret, mener de involverede, at Konferencecentret »bestemt var inspireret«, siger bror Jessop.

»Konferencecenteret var lige så revolutionært i 2000, som Tabernaklet var i 1867. Titusindvis af medlemmer, som ønsker at overvære generalkonferencen, kan sidde og lytte samme sted som apostlene og profeterne,« siger han. Han påpeger endvidere, at bygningen »er et virkelig godt redskab til at viderebringe evangeliets budskab verden over,« eftersom den er udstyret med den sidst nye teknik til udsendelser.

»Kulturelt set er verden langsomt ved at få øjnene op for, at dette er en af verdens største konferencebygninger. Selv de største byer i verden har ikke en bygning som Konferencecentret.« ■

Fire templer indvies inden oktober

I marts bekendtgjorde Det Første Præsidentskab datoerne for åbent hus og indvielse af fire templer på tre forskellige kontinenter. Templerne i San Antonio i Texas, Aba i Nigeria, Newport Beach i Californien og Apia Samoa bliver indviet inden generalkonferencen i oktober.

Templet i San Antonio, Texas

Der blev afholdt åbent hus den 16. april til den 7. maj i templet i San Antonio i Texas. Efter afholdelse af åbent hus blev templet formelt indviet søndag, den 22. maj ved fire indvielsessessioner.

Templet i San Antonio i Texas er det fjerde tempel i Texas og skal betjene næsten 50.000 medlemmer af Kirken, som bor i tempeldistriktet.

Templet i Aba, Nigeria

Ved templet i Aba i Nigeria blev der afholdt åbent hus den 18. juni til den 2. juli. Der afholdes en kulturel festlighed den 6. august. Templet indvies ved fire indvielsessessioner dagen efter, den 7. august. Templet vil være åbent for udførelse af ordinancer den 8. august.

Templet i Abu i Nigeria er det tredje i Afrika. De to andre er templet i Johannesburg i Sydafrika og templet i Accra i Ghana.

Templet i Newport Beach, Californien

Der afholdes åbent hus i templet i Newport Beach i Californien fra den 23. juli til den 20. august hver dag undtagen søndage. Der afholdes en kulturel festlighed lørdag, den 27. august. Templet indvies ved fire indvielsessessioner den 28. august. Templet vil være åbent for udførelse af ordinancer den følgende dag, den 29. august.

Templet i Newport Beach i Californien er det sjette indviede tempel i Californien.

Templet i Apia, Samoa

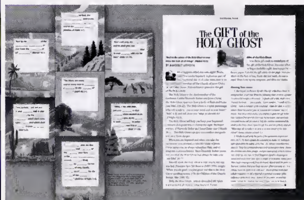
Efter mere end to år tidligere at være brændt ned indvies templet i Apia i Samoa den 4. september ved fire indvielsessessioner.

Templet, der blev opslugt af flammer ved renoveringen i juli 2003, slår dørene op for offentligheden hver dag undtagen søndage fra den 6. til den 27. august.

Der afholdes en kulturel festlighed den 3. september, dagen inden indvielsen. Templet vil være åbent for udførelse af ordinancer den 5. september. ■

Rettelse: Lære og Pagter i korte træk

I »Lære og Pagter i korte træk« på side 16 i *Liahona* fra januar 2005 skal der i afsnittet 27. august 1830, stå: »Newel og Sally Knight ønskede at nyde nadveren.« Sally Coburn, som døde i 1834, var Newel Knights første hustru. Han giftede sig med Lydia Goldthwait i 1835. ■

The GIFT of the HOLY GHOST

Yderligere forslag til fællestid i august 2005

Følgende er yderligere forslag, som lederne i Primary kan bruge sammen med Fællestid, i Liahona *i august 2005. Se lektion, instruktioner og aktiviteter, der passer til disse forslag, i »Helligåndens gave« på side L4-L5 i denne udgave.*

1. Hjælp børnene med at lære den første trosartikel udenad. Brug billede 403 (Det første syn) og 602 (Helligåndens gave) fra Evangelisk kunst til at lære børnene, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus har et legeme af kød og blod. Helligånden er en person af ånd (se L&P 130:22). Helligånden vidner om vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Hvad skal vi gøre for at få et vidnesbyrd gennem Helligånden? Bed en nyomvendt, en missionær eller et medlem af menigheden om at tale om, hvordan Helligånden har vidnet for ham eller hende. Lav kopier af billeder fra Evangelisk kunst eller billedpakkerne fra Primarys kursushæfter, som viser børn, der holder budene, f.eks. fra Evangelisk kunst, billede 604 (Omdeling af nadveren), 605 (Dreng, som beder) eller 616 (Familiesamvær). Vælg et billede for hvert bogstav i ordet *vidnesbyrd*. Skriv et bogstav bag på hvert billede, og sæt bogstaverne op på tavlen, så der står *vidnesbyrd*. Bed et barn om at vende et af bogstaverne og fortælle, hvad der sker på billedet. Bed børnene om at tænke over, hvordan eller hvornår de gør de samme ting som på billedet. Hvad får det dem til at føle? Hvordan hjælper denne aktivitet dem med at få et større vidnesbyrd. Lyt til deres svar og fremhæv principperne ved at synge sange eller salmer derom. Bliv ved, indtil alle billederne vises.

2. Hvisk, mens du beder børnene om at følge nogle ganske enkle direktiver: »Læg hænderne på hovedet. Rejs jer, og stræk jer op mod loftet. Sæt jer ned, og læg armene over kors.« Forklar, at Helligånden altid taler med en »stille, sagte stemme,« og at vi ofte »hører« Helligånden ved den måde, vi har det på. Syng en sang eller salme om Helligånden. Gennemgå Mormon 8:1-7, og giv dem nogle baggrundsoplysninger om Moroni. Moroni kendte Helligåndens gaver godt og vidste, hvordan de velsigner os. Nogle af hans sidste skrivelser på guldpladerne belærer os om Helligåndens velsignelser. Lad børnene lege kortleg på tavlen eller separate stykker papir. Bland følgende skriftsteder og sæt dem op på den ene side af tavlen eller papiret. Bland Åndens gaver og sæt dem op på den anden side. Bed børnene om at finde skriftstederne og sætte dem sammen med Helligåndens gaver: (1) Moroni 10:9-10 – lærer om visdomsordet og om at få kundskab, (2) Moroni 10:11 – tro og helbredelse, (3) Moroni 10:12 – udføre kraftige gerninger (4) - Moroni 10:13 – profeti, (5) Moroni 10:14 – se engle og (6) Moroni 10:15-16 – tungetale og udlægning af tungetale. Syng eller sig teksten til den 7. trosartikel. Illustrer disse af Åndens gaver med dine egne eksempler eller brug følgende: (1) fortæl om en talers vidnesbyrd ved en nylig generalkonference; (2) historie fra *Primary 5*, lektion 19, supplerende aktivitet nr. 4; (3) præsident Gordon B. Hinckley og tempelbyggeri (se »Nogle tanker om templer, fastholdelse af nyomvendte og missionering«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 50-51; »Nye templer muliggør evangeliets største velsignelser«, *Stjernen*, juli 1998, s. 93-94); (4) ældste Dallin H. Oaks: »Forberedelse til Kristi andet komme«, *Liahona*, maj 2004, s. 7-10; (5) evangeliet blev genoprettet gennem Joseph Smith ved englebetjening (se Joseph Smith – Historie 1:12, 30-32, 68-70); (6) historien om ældste Yoshihiko Kikuchi i *Primary 3*, lektion 24. Sig Moroni 10:4-5 sammen. Bær vidnesbyrd om Helligåndens velsignelser og gaver. ■

De taler i dag

Præsident Faust opfordrer medlemmer: Bevar Kirken i hjertet

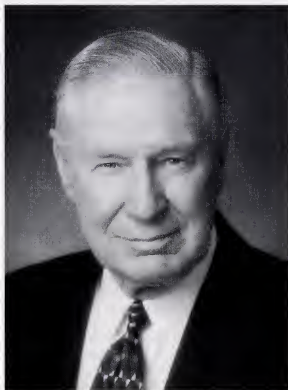
Ved et møde på Brigham Young University den 1. marts fortalte præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, de studerende, at Kirken har brug for at være fast forankret i sine medlemmers hjerte.

Præsident Faust fortalte om engang, hvor en gæst i Salt Lake City spurgte om vej. »Hvor er mormonkirken?« spurgte den rejsende, som ikke vidste, hvem han talte til.

Præsident Faust pegede på flere forskellige steder i byen, men blev senere klar over, at han måske ikke havde besvaret den rejsende præcist. »Jeg kunne have peget på mit bryst og sagt, at Kirken først og fremmest bør være i vores hjerte,« sagde han. »Og da ville den rejsende helt sikkert være blevet noget forvirret, men dette svar havde været mere præcist.«

Præsident Faust sagde, at medlemmer, som giver Kirken en plads i deres hjerte, har en stærkere familie og derfor er bedre rustede til at undgå sociale problemer.

»Intet kan ødelægge enkeltpersoner i dette land som narko,« sagde præsident Faust. »Narko begrænser sig ikke til noget bestemt samfundslag og har forårsaget større skader end noget andet, som jeg har set i mit liv. Regeringen kan ikke standse det, politiet kan ikke, men det kan familien.«

Præsident James E. Faust

Præsident Faust sagde, at en af årsagerne til Kirkens eksistens er at styrke familierne, og han fremhævede, at hvis Kirken ikke findes i det enkelte familiemedlems hjerte, bliver familien mindre effektiv.

»Derfor er familien, og må altid være, en vigtig del af Kirken,« sagde han. »Men Herrens rige må til syvende og sidst findes i vores hjerte, før det kan findes noget andet sted.«

Præsident Faust understregede for de tilstedeværende, at man kan styrke familien ved udholdenhed, uanset hvor mange familiemedlemmer der er, eller hvem de er.

»Det, som synes at kendetegne en god familie, er, at familiemedlemmerne altid er interesserede i hinanden. De giver ikke op. De kvitter aldrig. De holder sammen i svære tider, ved dødsfald og i andre problemer,« sagde han.

Præsident Faust sagde også, at Kirken i stigende grad bliver bedt om at erstatte svækkede familier. »På grund af familielivets og familieværdiernes erosion hører vi ofte indtrængende opfordringer til Kirken som organisation til at overtager aktiviteter, der før har været anset som værende familieaktiviteter,« sagde han. »Mon vore unge kan stå fast uden familieaften, daglig familiebøn og dagligt studium i skriften sammen med familien?

Jeg siger dette, fordi jeg er overbevist om, at familieaktiviteter kan være mere effektive til at fremme de evige værdier som kærlighed, loyalitet, ærlighed, dyd, flid og selvværd og personlig retskaffenhed end nogen anden institution.«

Præsident Faust nævnte også, hvor vigtigt det, er at vore slægtninge involveres i at hjælpe familiemedlemmer i svære tider. »Jeg opfordrer slægtninge … til at række ud i medfølelse og hjælpe,« sagde han. »Det, der er størst behov for fra bedsteforældre, tanter og onkler, er ubetinget kærlighed i form af interesse og medfølelse. Det giver tillid, selvagtelse og selvværd.«

Præsident Packer beder studerende vandre i tro

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, opfordrede den 1. marts de studerende på Brigham Young

Præsident Boyd K. Packer

University i Hawaii til at søge fortsat udvikling i deres tilværelse og have tro på, at Herren vil hjælpe og berede vejen for dem.

»Nogle af jer, som føler, at I er mindre værd eller har mindre end andre, er jer, som vil få den mest varige og fuldkomne succes i tilværelsen,« sagde præsident Packer. »Men på jeres vej gennem livet vil I vandre ligesom Nephi ... som gik frem og ikke på forhånd vidste, hvad han skulle gøre« (se 1 Nephi 4:6).

Præsident Packer fortalte om et tidspunkt i sit liv, hvor han havde et mål, men var usikker på, hvordan han skulle nå det. Efter han fortalte præsident Harold B. Lee (1899-1973) om sit problem, sagde præsident Lee til ham: »Boyd, du vil se resultater, inden du får begyndt. Du må lære at tage nogle få skridt i mørket, og da vil lyset skinne foran dig.

Således gik jeg ud i det uvisse – ud i mørket – og lyset begyndte at skinne, ligesom det vil gøre for jer,« sagde præsident Packer. »I bevæger jer fremad, men I gør det på evangeliets principper, og I har et indre lys.«

Præsident Packer forsikrede, at selvom vi begår fejl, vil disse fejl gøre mindre ondt, hvis vi lytter til Ånden.

»Vi begår alle mulige slags fejl. I livet prøver vi os frem og begår fejl,« sagde han. »Men på jeres vej gennem livet kan I ikke begå større fejl, som har varige konsekvenser i jeres liv, uden på forhånd at være blevet advaret og fået at vide, at I ikke skulle gøre det.«

Præsident Packer fremhævede, hvor vigtig det er at modtage vejledning. »[Lydighed] kan være hårdt,« sagde han. »Men som intet andet ord medfører det beskyttelse og lærer os alt – adlyder vi, kan vi ikke gå fejl, og der vil blive sørget for os.«

Præsident Packer opfordrede de tilstedeværende til stadig at gå fremad og lovede, at de lydige ville modtage vejledning. »For jer, som bevæger jer fremad – uden lige nu at vide, hvilken vej I bør gå – så vil livet altid være sådan, men I vil vide skridt for skridt, hvad jeres næste skridt skal være.«

Ældste Bednar fremhæver lydighed

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum fortalte de studerende ved BYU i Hawaii den 1. marts om nødvendigheden og betydningen af at være lydig mod Herrens love.

Ældste David A. Bednar

I sin tale nævnte ældste Bednar åbningsbønnen ved mødet, hvor der blev bedt om et større »ønske om lydighed.« Dernæst fortalte han de fremmødte om en samtale, han havde haft med ældste Neal A. Maxwell.

Han fortalte, at ældste Maxwell havde sagt, at det, som er kendetegnende for denne generation i forhold til andre, er en større evne til at være lydige.

På grund af denne evne har denne generation ansvar for at bruge denne lydighed til at fremme Herrens værk, sagde ældste Bednar. »›Thi den, hvem meget er givet, af ham skal man kræve meget‹

(L&P 82:3) – ikke vente, men kræve,« sagde han. »Den større evne til lydighed er en forudsætning for det arbejde, vi skal udføre i disse sidste dage.

Det er ikke noget tilfælde, at vi er her,« sagde han. »Der er en guddommelig plan med, at vi er her i denne tid – med større evne til at være lydige – og det er at være med til opbygning af Guds rige på hele jorden.«

Ældste Bednar advarede ligeledes de tilstedeværende om, at en af Satans »spidsfindige, forførende strategier« er at få folk til at tro, at vi er på jorden for at blive underholdt.

»Tager vi det værk, som skal udføres, i betragtning, har vi hver især ansvar for at blive et redskab, som kan bruges i Herrens hænder – et skarpt, stærkt og raffineret redskab.«

Vi vil få hjælp i vores stræben efter at blive et redskab i Herrens hænder, sagde ældste Bednar.

»Jeg vidner om og lover … at når vi tænker på genoprettelsen, vil vi få endnu større forståelse af de redskaber, som vi må blive, og de roller, vi må spille,« sagde han. »[Dette værk] udføres af Herren gennem os … og vi er de redskaber, som vil blive lagt i hans hænder for at udføre dette værk.«

Ældste Sørensen råder medlemmer til at værdsætte arbejde

Ved et foredrag i Kirkens Uddannelsessystem den 6. marts fortalte ældste David E. Sorensen fra De Halvfjerds' Præsidium de tilstedeværende, at kærlighed til og værdsættelse af arbejde er nødvendig for at få succes her i livet og i evigheden.

Ældste David E. Sorensen

Ældste Sorensen, som tidligt i sin opvækst på en gård udviklede værdsættelse af arbejde, sagde, at arbejde er et af de mest essentielle principper i evangeliet.

»Selv om vi af og til synes, at det ville være dejligt at have alle de penge, vi kunne ønske, og aldrig skulle arbejde igen, så kan jeg forsikre jer om, at det ikke er vejen til sand lykke,« sagde ældste Sorensen.

Ældste Sorensen forklarede, at man kan forstå, hvor vigtigt arbejde er, ved at betragte vor himmelske Faders og Jesu Kristi eksempel. Han sagde, at Moses 1:39, hvor der står: »Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket«, giver en forståelse af, hvilken opgave der er vigtigst for vor himmelske Fader.

»Blandt alt det, som han kunne beskæftige sig med, har vor himmelske Fader valgt at arbejde til gavn for vores evige sjæl – jeres sjæl og min sjæl,« sagde ældste Sorensen.

Ældste Sorensen talte også om, hvor vigtigt arbejde er inden for familiens rammer. Han sagde, at selv om det forventes, at forældre forsørger familien, vil Herren velsigne dem, der har svært ved det.

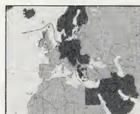
»Vi forstår, at i nogle dele af verden, kan man møde vanskeligheder, når man forsøger at sørge for sin familie,« sagde ældste Sorensen. »Vor himmelske Fader er opmærksom på familier i disse situationer. Det er min overbevisning, at han vil give dem styrke til at fortsætte.«

Ældste Sorensen talte også om, hvor vigtigt det er at lære at være tilfreds med sit arbejde, uanset hvilken levevej man har. »De lykkeligste mennesker, jeg kender, er dem, som nyder deres arbejde – uanset hvad det er,« sagde han. Ældste Sorensen forklarede, at de, som slet ikke arbejder, til gengæld ikke har den samme tilfredsstillelse som dem, der gør.

Ældste Sorensen sagde, at vi må huske ikke at søge vinding ved uværdige aktiviteter. »Vor himmelske Fader glæder sig ikke, når vi modtager fordel af ondskab eller værdiløs beskæftigelse,« sagde han. ■

Lokalnyt

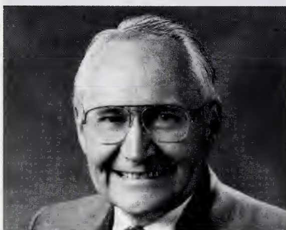
Budskab fra områdepræsidentskabet

Jeg har udvalgt jer

»Det er ikke jer, der har udvalgt mig, men mig, der har udvalgt jer og sat jer til at gå ud og bære frugt og blive ved med at bære frugt, så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn« (Joh 15:16).

Dette var Frelserens belæringer til sine første Tolv, som han kaldte til at fortsætte værket efter hans opstigning til himlen. Jeg har altid været interesseret i disse oprindelige Tolv. Især én har fanget min opmærksomhed. Det er tolderen Matthæus. I de dage, hvor Frelseren kom til jorden i forbindelse med sin jordiske tjenestegerning, havde den romerske regering magten i landet og havde ret til at indkræve skatter. Det var indirekte skatter hovedsageligt fra told, der havde med varetransport at gøre. Retten til at indsamle toldskatter blev købt for højeste bud i de forskellige havne. De og deres underordnede indkrævede derpå så meget, som de kunne, da ethvert beløb ud over det kontraktmæssige beløb var profit. Et sådant system fører i sig selv til korruption, uærlighed og især undertrykkelse af de fattige bønder, som forsøgte at bringe deres afgrøder til markedet.

Matthæus var en af dem, som havde fået denne rettighed. Han var tolder. Han var selvfølgelig ikke romersk borger, og derfor var han

Ældste L. Tom Perry

ikke særlig anset af romerne. Han var jøde og tolder, og derfor kunne jøderne heller ikke lide Matthæus. Han må have været en af de ærlige toldere, for Herren ville helt sikkert kende en sådan mands karakter, før han kaldte ham blandt de oprindelige Tolv.

Efter Matthæus' kaldelse var han meget loyal over for sit eget folk, og han ønskede at være sikker på, at de forstod, at Frelseren var kommet til jorden og ofrede sit liv for hele menneskeheden. Han skrev sit evangelium, et af de fire, især til sin jødiske nation. Han ønskede, at de forstod, at Kristi komme til jorden var forudsagt fra tidernes begyndelse, at Gud i de første dage af menneskets historie havde udvalgt en slægtslinje, som er Abrahams, og derpå senere en anden slægtslinje i Abrahams slægt, nemlig Davids, som skulle være den familie, hvor Guds Søn skulle komme til verden.

Matthæus ønskede, at folket forstod Frelserens slægtslinje, og han angav den gennem Josef, Marias mand. Han begynder sit evangelium med disse ord: »Slægtsbog for Jesus Kristus, Davids søn, Abrahams søn« (Matt 1:1), og herfra opregnede han slægtslinjen ned til dette vers i det første kapitel: »Og Isaj blev far til kong David. David blev med Urias' hustru far til Salomo« (Matt 1:6), og ned til: »Og Jakob til Josef, Marias mand. Hun fødte Jesus, som kaldes Kristus« (Matt 1:16).

Matthæus afsluttede sit evangelium med stærk vægt på missionering. »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn« (Matt 28:19).

Matthæusevangeliet viser denne mands store hengivenhed over for sit folk. Her er et eksempel, vi alle kan følge. Bør vi ikke have stor hengivenhed over for dem, som er fra vores fædreland, og et stort ønske om at sørge for, at de får mulighed for at høre det guddommelige, evige budskab om vor Herre og Frelser? Mens vi ser troen hos vores omgivelser forsvinde, og verdsligheden øges, er der helt sikkert brug for en stærk røst, der erklærer, at Frelserens evangelium er på jorden, og at det er den eneste måde, hvorved vi kan føres tilbage til hans evige nærhed.

I år har vi oprigtigt forsøgt at fastsætte en struktur, som kan hjælpe kirkemedlemmer med at være mere

effektive med hensyn til at udføre vores ansvar for at give budskabet om det gengivne evangelium til vore venner, naboer og landsmænd.

Lad mig atter gennemgå denne struktur for jer. Stavspræsidenten udpeger en af sine rådgivere til at være næstformand for Det Melkisedekske Præstedømmes komité. Det Melkisedekske Præstedømmes komité påtager sig ansvaret for tre af vore fire hovedmål. For det første at øge antallet af bærere af Det Melkisedekske Præstedømme. For det andet at øge antallet af dåb af nyomvendte. For det tredje at øge antallet af personer, der har en tempelanbefaling. Stavspræsidenten udpeger en af sine rådgivere til at være formand for Det Aronske Præstedømmes komité. De er ansvarlige for et af vore fire hovedmål, at øge antallet af fuldtidsmissionærer.

Lad os først tale om Det Melkisedekske Præstedømmes komité. Et af højrådsmedlemmerne i denne komité bliver udpeget til at have ansvar for missioneringen. Hans pligter og ansvar omfatter at være lærer og underviser i disse ansvar for at udføre denne storslåede opgave. For det første arbejder han med medlemmerne i Det Melkisedekske Præstedømmes komité, så de hver især forstår, hvad det er, vi gør, når vi udfører dette værk. Ud fra disse retningslinjer kan de på menighedens niveau undervise og oplære lederne der.

Det Aronske Præstedømmes komité har ansvar for at sørge for, at der er regelmæssig fremgang for dem, som har Det Aronske Præstedømme, at de trofast går fremad, udfører deres pligter som diakon, lærer og præst som forberedelse til muligheden for at modtage Det Melkisedekske Præstedømme. De er derpå berettiget til at tjene som fuldtidsmissionærer. De har det samme ansvar for Unge Piger. Mange af dem kan også forberede sig til en mission.

På menighedsniveau kalder biskoppen en missionsleder. Missionslederen afholder et koordinationsmøde hver uge. Det består af en rådgiver fra Primary, en rådgiver fra Unge Piger, en rådgiver fra Unge Mænd, en rådgiver fra Hjælpeforeningen, en rådgiver fra ældsternes kvorum og en assistent til højpræsternes gruppeleder. Ud over denne gruppe er fuldstidsmissionærerne også til stede ved dette møde.

Fuldtidsmissionærerne hjælper til i undervisningen af dem, som vi bringer evangeliet til, såvel som i undervisningen af nogle af de mindre aktive medlemmer ved at bruge de lektioner, som er skitseret i den nye missionærhåndbog »Forkynd mit evangelium«.

Vi minder jer igen om, at der ikke er nogen nye rapporter, ingen nye møder, der skal indføres. Selv om deltagerne i det koordinationsmødet er ændret til at omfatte rådgivere i hjælpeorganisationer og præstedømmet, vil arbejdsbyrden være ligeligt fordelt for at gøre det muligt for alle at være involveret i dette store ansvar, som vi har for at bringe evangeliet ud til verden. Det kan forventes, at hver af disse organisationer kan være ansvarlig for mindst én dåb om året.

Kirkens historie har altid vist, at de organisationer, der vokser, er dem, som er aktive og levende. Herren ønsker ikke, at Kirken skal være statisk og ikke øge medlemstallet. Nyomvendtes og genaktiveredes nye blod vil bringe nyt liv og styrke og nye muligheder for, at alle kan tjene. Det er en yderst hellig tillid, som Herren har betroet os, for at udføre dette storslåede værk.

Min opgave her i Europa nærmer sig slutningen. Jeg vender tilbage til Kirkens hovedsæde med større håb, større tillid og større kærlighed til menneskene i dette område. De venner, vi har fået, det samvær og oplevelser, vi har haft, kan ikke sammenlignes med noget. I er et særligt folk. I har varme, kærlighed og vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, som er aktivt og levende.

Det forventes, at Herren fortsat vil velsigne os, hvis vi udfører hans værk. Vi beder ikke om store ændringer, men blot mere involvering fra alle vore organisationer til at give den nødvendige inspiration, undervisning og fællesskab med nyomvendte og dem, som genaktiveres i evangeliet. Dette fører til glæde i dette liv og evige velsignelser i det tilkommende.

Må Gud velsigne jer alle. ■

Ældste L. Tom Perry

FOTO: PERFORMING ARTS MANAGEMENT, BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY

BYU Wind Symphony var i foråret på turné i Danmark.

BYU Wind Symphony i Danmark

I slutningen af april til begyndelsen af maj gæstede orkestret BYU Wind Symphony Danmark. De gav koncerter i København, Odense, Esbjerg, Horsens og Ålborg, hvorefter de fortsatte på deres skandinaviske turné.

Orkestret, bestående af omkring 50 musikere, havde to formål med turneen:

At skabe et økonomisk overskud samt missionere, bl.a. ved at foretrække privat indkvartering hos ikke-medlemmer.

Stor succes i Esbjerg

I Esbjerg lykkedes begge dele med stor succes.

Bror Carl-Johan Grabe fra Esbjerg Menighed blev på grund af sine forbindelser til musikverdenen halvandet år inden BYU Wind Symphonys besøg kontaktet for at hjælpe med at arrangere en koncert med orkestret i Esbjerg.

Bror Grabe henvendte sig til Esbjergs Lion's Club, der kom til at stå som arrangementets arrangør og gjorde et meget stort stykke arbejde.

Også Den Danske Bank blev kontaktet og støttede koncerten med hele 25.000 kr., som gik til sygehusklovnene på Sydvestjysk Sygehus i Esbjerg.

Musikerne blev indkvarteret hos 27 familier, hvoraf otte familier var medlem af Kirken.

»Tobakken«

Koncerten i Esbjerg blev afholdt på det kendte spillested »Tobakken« – som blev holdt røgfrit denne aften, hvilket alle blandt publikum, hvoraf de fleste ikke var medlemmer af Kirken, respekterede fuldt ud.

»Tobakken« var i tidernes morgen en tobaksfabrik, hvor der i sin tid var ansat omkring 500 cigarrullere. Fabrikken blev senere nedlagt og brugt som seminarium, hvorefter bygningen blev omdannet til et yndet spillested for kendte kunstnere.

Ledelsen på »Tobakken« stillede lokalerne gratis til rådighed med dertil hørende lyd- og lysanlæg samt lydmand.

Koncert og hygge

Til koncerten havde Den Danske Bank indbudt ca. 600 af sine kunder til en meget fornem buffet, og værtsfamilierne var også inviteret med, hvilket var et initiativ, der blev vel modtaget af de mange fremmødte.

Orkestret var meget velspillende, og på repertoiret var blandt andet en række kendte Broadway-numre.

Publikum tog meget nødigt afsked med orkesteret, som afsluttede koncerten med tre ekstranumre, hvoraf afslutningsnummeret, »Go Ye Now in Peace«, var af vokal udførelse, og de sidste strofer blev sunget på dansk!

Esbjerg Menighed afholdt også en hyggeaften for musikerne, deres værtsfamilier og Kirkens medlemmer, hvor der var en helt speciel stemning. Her mødte ca. 200 gæster frem, hvoraf omkring halvdelen var medlemmer.

Orkestrets ophold i Esbjerg var på alle måder en stor succes, som ikke havde været mulig uden en stor indsats fra Lion's Club og Den Danske Bank, pointerer bror Grabe. ■

Red.

Seminar i Odense

Søndag den 17. april 2005 havde seminarklassen i Odense 1. og 2. Menighed nadvermødeprogrammet. Seminar i Odense er slået sammen og er på i alt 12 elever. Denne søndag havde vi alle i Seminar forberedt os til siden februar måned. Det kom sig af, at seminarlærer Tanya Køster syntes, at alle andre i begge menigheder skulle vide, hvad vi i seminar har læst om det forløbne år. Eleverne tog imod udfordringen med begejstring.

Nadvermøder

Programmet til nadvermødet så sådan ud, at seminarlæreren begyndte med en kort tale, hvori hun fortalte, at hun elsker at undervise som seminarlærer, studere i skrifterne og efterleve de ting, som står deri. Så var det elevernes tur til at tale.

De holdt en tale på to – tre minutters varighed over et selvvalgt mesterskriftsted fra Det Nye Testamente, som de studerer i år. De holdt en tale, hvori mesterskriftstedet blev forklaret, hvad det betyder, og hvordan vi i dag som medlem af Kirken kan bruge det bedst.

Lær Kristus at kende

Laura Christiansen talte f.eks. om Joh 17:3 hvor der står:

»Og dette er det evige liv, at kende dig, den eneste sande Gud, og ham du har udsendt, Jesus Kristus.«

»Hvordan lærer man Gud at kende?« spurgte hun de forsamlede. »Det er gennem Kristus,« svarede hun selv.

Men hvordan lærer man så Kristus at kende?

Hun belærte os om, at det er gennem 1) bøn, 2) faste og 3) studium, at vi kan studere Kristi liv i skrifterne.

De andre taler var lige så spændende at lytte til. De belærte, erklærede og bar vidnesbyrd. En dejlig ånd var til stede.

Da det jo i Det Nye Testamente stort set drejer sig om Jesus Kristus og hans liv her på jorden og hans måde at belære folket om at følge ham, havde vi besluttet at synge sangen nr. 198, »Lær mig at leve i lyset af ham.« Den sang vi ind imellem alle talerne.

Bageste række: Andreas Birk, Ammon Birk, Simone Jensen og Isabella Jensen. Midterrække: Anders Andersen, Mads Larsen, Anne Jensen og Heidi Andersen. Forrest: Christoffer Tvilhøj, seminarlærer Tanya Køster, Laura Christiansen og Nathalie Karnil. Michael Jensen mangler på billedet.

»Ransag disse befalinger«

Eleverne havde forberedt nogle rigtig dejlige taler, som de holdt to gange den dag. Først i 1. Menighed og derefter i 2. Menighed. Det kan nogle gange være godt for alle at høre, hvordan de unge selv ser på evangeliet og dets udfordringer. Tanya var meget glad for at se, at de alle mødte op til begge møder.

Til det andet nadvermøde gik det som smurt, fordi dér var nervøsiteten gået betydeligt af, og det syntes at gå lidt mere let.

Førsterådgiver i stavspræsidentskabet, Peter Meline, var også til stede til begge møder og talte til sidst som afrunding på de unges taler. Han opfordrede os til at »Ransag[e] disse befalinger« (L&P 1:37), fordi studium af skrifterne er af så stor gavn for os.

Dagen gik rigtig godt, selv om den var lang. Og det er da muligt, at vi tager det op igen til næste år. ■

Tanya Køster, seminarlærer i Odense, og Ronald Gudnason, national leder af CES.

Ældste og søster Browns mission

Ældste Ross Brown var på mission i Danmark fra 1965-1967. I 2003 blev han og hans hustru Edith kaldt til at tjene i Den Danske Mission.

Deres første opgave var i Århus Menighed. Der var de i to og en halv måned. Derpå blev de kaldt til at tjene på missionskontoret for at hjælpe til med åbenthus-arrangementet i templet.

Island

Efter at have lært rutinen på

missionskontoret opstod der et behov for at sende dem til Island. Det nye seniormissionærpar, som skulle til Island, havde problemer med at få deres visa.

Ældste og søster Brown tilbragte en måned i Island og støttede de seks missionærer, som tjente der, samt Kirkens to grene.

»Da vi tjente i Island, lærte vi de islandske medlemmer at kende og oplevede deres stærke vidnesbyrd om evangeliet,« fortæller bror og søster Brown.

Templet

Efter at de var vendt tilbage til København, var de dybt involverede i åbenthus-arrangementet og tempelindvielsen. De hjalp de unge ældster og søstre med at aflevere de bestilte eksemplarer af Mormons Bog til interesserede besøgende ved templets åbenthus-arrangement.

De arbejdede på missionskontoret i de næste fem måneder. I de sidste syv måneder af deres mission fik de til opgave at arbejde i grenen i Nykøbing Falster.

»Missionskontoret havde meget travlt under og efter templets åbenthus-arrangement og indvielse.

Om aftenen arbejdede vi i receptionsteltet på tempelgrunden, hvor rundvisningen i templet sluttede, og vi mødte mange vidunderlige mennesker – særligt to, Sophie og Ruth, blev senere døbt efter at de havde modtaget missionærerne og fået deres eget vidnesbyrd ved Helligånden.

Ved templets åbenthus-arrangement og indvielsen mødte vi mange, som tidligere havde været på mission i Danmark. Det var en dejlig og inspirerende tid for os,« mindes de.

Søster Brown fik lov til at være med til at tilberede frokost til præsident Hinckley.

Det var også spændende at aflevere eksemplarer af Mormons Bog til dem, som havde bedt om det. De fleste af modtagerne sagde, at de ikke ville tale med missionærerne, men de ønskede bogen. Vi ved, at deres hjerte blev rørt et kort øjeblik, og det er en begyndelse!

Århus og Nykøbing Falster

»Medlemmerne i Danmark var meget venlige og omsorgsfulde over for os. Vi elsker og værdsætter de venskaber, vi har fået der,« siger de.

I Århus fik de til opgave at arbejde med inaktive medlemmer. Ældste Brown mødte i Århus flere medlemmer, som han kendte på sin første mission.

»Vi deltog i et tjenesteprojekt for Århus Menighed fra vores hjemmemenighed i Monroe i Utah. Unge Piger i Monroes 5. Menighed i Utah broderede en skitse af templet i København på lommetørklæder, som blev givet til medlemmerne af menigheden til brug ved tempelindvielsen,« fortæller de.

Da vi tjente i Nykøbing Falster Menighed, var ældste Brown rådgiver til præsident Ravn, og søster

FOTO: BROWN

Søster Edith og ældste Ross Brown.

Brown var præsidentinde for Primary. Primarybørnene og medlemmerne hjalp søster Brown med sproget. Flere medlemmer af menigheden blev igen aktive, og alle medlemmerne støtter missioneringen på en god måde.

Missionen en velsignelse

»Tiden i Danmark var et højdepunkt i vores tilværelse,« er de begge enige om.

»Vi ser frem til at tage på flere missioner for Herren. Vores børn og børnebørn har støttet os meget og er også blevet velsignede.

Vi har syv børn og 15 børnebørn. Der kommer to børnebørn mere til i år, og vi har det sjovt sammen. Fem af vore børn har været på mission, fire af deres ægtefæller har været på mission. Mens vi var på mission, gik vi glip af et barnebarns fødsel samt to børnebørns dåb. Vi holdt kontakt med vore børnebørn og børn med e-mail, telefonsamtaler, webcam og billeder. Vores familie var glade for, at deres forældre og bedsteforældre var missionærer, og de støttede os meget. Vi føler os yderst velsignede, og de har fortalt os, at de har følt sig meget velsignede på grund af vores tjeneste og eksempel.« ■

Red.

25788 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)